

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 25/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. J. B., K., t. č. Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. D. S., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 160/2007, 1 Obo 161/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2008 doručená sťažnosť RNDr. J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 160/2007, 1 Obo 161/2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 3. apríla 2000 Okresnému súdu Bratislava II návrh na začatie konania (o určenie pravosti pohľadávky). Okresný súd Bratislava II postúpil 19. júna 2001 predmetný spis vecne príslušnému krajskému súdu, kde bola vec pôvodne vedená pod sp. zn. 55 Cbi 183/2001 a od 11. apríla 2005 po prevedení do senátu Cbsi bola vedená pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005.

Sťažovateľ 3. júla 2006 doručil sťažnosť ústavnému súdu, ktorý nálezom sp. zn. II. ÚS 416/06 z 26. apríla 2007 rozhodol, že postupom krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Súčasne sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk.

Medzitým krajský súd v jeho veci rozhodol rozsudkom 8. decembra 2006 tak, že jeho návrh zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie 6. februára 2007.

Krajský súd následne uznesením z 31. októbra 2007 uložil sťažovateľovi, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 10 000 Sk. Keďže uznesenie neobsahovalo odôvodnenie, podal proti nemu sťažovateľ 22. novembra 2007 odvolanie.

Dňa 4. augusta 2008 bolo sťažovateľovi doručené predvolanie najvyššieho súdu na 5. september 2008.

Z uvedeného vyplýva, že od 26. apríla 2007, keď ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vyslovil, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, do 26. augusta 2008, keď napísal predmetnú sťažnosť, uplynulo 16 mesiacov a počas týchto mesiacov krajský súd vydal len jedno uznesenie 31. októbra 2007, ktorým ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, čo považuje za ignorovanie rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo RNDr. J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom

pod sp. zn.: 8 Cbsi 48/2005 a Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 Obo 160/2007 a 1 Obo 161/2007 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn.: 8 Cbsi 48/2005 a Najvyššiemu súdu SR prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 Obo 160/2007 a 1 Obo 161/2007 konal bez zbytočných prietahov.

3. RNDr. J. B. priznáva finančné zadostučinenie v sume 150.000,- Sk, ktoré mu je Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR povinný vyplatiť v rovnakých polovinách do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinný uhradiť RNDr. J. B. trovy právneho zastúpenia v rovnakých polovinách na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je posúdenie, či v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 160/2007, 1 Obo 161/2007 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy v čase po rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 416/06 z 26. apríla 2007.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Ústavný súd v súvislosti s postupmi krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 i najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 160/2007, 1 Obo 161/2007 v namietanom období, t. j. po vydaní nálezu sp. zn. II. ÚS 416/06 z 26. apríla 2007 (doručeného krajskému súdu 18. júna 2008), zistil tento priebeh a stav označeného konania:

Dňa 31. októbra 2007 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Proti uzneseniu, ktoré mu bolo doručené 19. novembra 2007, podal sťažovateľ odvolanie na pošte 1. decembra 2007. Dňa 5. decembra 2007 bol spis opätovne postúpený najvyššiemu súdu, ktorý 5. septembra 2008 uznesením sp. zn. 1 Obo 160/2007, 1 Obo 161/2007 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 z 8. decembra 2006 zrušil a vec vrátil 4. novembra 2008 na ďalšie konanie a súčasne ním potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 z 31. októbra 2007 o povinnosti zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie v sume 10 000 Sk.

Z petitu sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva požiadavka sťažovateľa vysloviť porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v označených konaniach krajského súdu a najvyššieho súdu. Napriek tomu, že z odôvodnenia sťažnosti nevyplýva žiadna konkrétna argumentácia na podporu vyslovenia takéhoto záveru okrem skutočnosti, ktorá nasvedčuje neprimeranú dĺžku trvania konania (od vydania nálezu ústavného súdu

v apríli 2007 do podania sťažnosti ústavnému súdu v trvaní 16 mesiacov), ústavný súd pristúpil k posúdeniu možného porušenia tohto základného práva sťažovateľa všeobecnými súdmi.

1. V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy krajským súdom ústavný súd konštatuje, a vyplýva to z prehľadu jeho procesného postupu, že po doručení nálezu ústavného súdu (18. jún 2007) do podania sťažnosti síce urobil iba jeden relevantný úkon (ako to tvrdí sťažovateľ), a to keď uznesením z 31. októbra 2007 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie v zmysle usmernenia najvyššieho súdu (nečinnosť 4 mesiacov), ale táto skutočnosť sama osobe nemohla mať za následok porušenie jeho označeného základného práva, pretože spis zaslal odvolaciemu súdu bezodkladne 5. decembra 2007. Okrem tejto ojedinelej nečinnosti krajskému súdu už nemožno vytknúť iné nedostatky v jeho postupe v tomto období. Navyše v čase podania tejto sťažnosti (4. septembra 2008) nemohol ani zásadne ovplyvniť priebeh konania, keďže o veci v tom čase rozhodoval najvyšší súd.

Keďže ústavný súd zistil, že postup krajského súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku a sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k postupu krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. I. ÚS 197/03 a I. ÚS 38/04).

2. Čo sa týka namietaného postupu vo vzťahu k najvyššiemu súdu, je potrebné uviesť, že sťažnosť sťažovateľa nemá zákonom predpísané náležitosti z dôvodu, že nie je vôbec odôvodnená. Vyplýva to aj z jeho argumentácie v sťažnosti, keď uviedol: „*Nakoľko o odvolaní proti rozsudku a proti uzneseniu je oprávnený rozhodovať najvyšší súd, nie je mi známe kedy bola postúpená táto vec na prejednanie Najvyššiemu súdu SR. Preto namietam, že aj najvyšší súd porušuje moje právo na prerokovanie uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov.*“

Okrem toho z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ ani nepodal na postup najvyššieho súdu sťažnosť na priet'ahy podľa ustanovenia § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl.

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov predsedovi najvyššieho súdu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Keďže zo sťažnosti a z jej príloh nevyplýva, žeby sťažovateľ účinne využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch vo vzťahu k údajnej nečinnosti najvyššieho súdu, a súčasne nepreukázal, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa [§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 197/05, III. ÚS 13/06)], ústavný súd jeho sťažnosť odmietol v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, resp. pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd k tomu uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe krajského súdu (najvyššieho súdu) dochádzalo k zbytočným priesťahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009